

Nr 13

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64), m. m.; given Stockholms slott den 17 januari 1969.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden och lagrådets protokoll, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) lag om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64),
- 2) lag om ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling,
- 3) lag om ändring i lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård.

GUSTAF ADOLF

Sven Aspling

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att straffsatserna för grovt narkotikabrott och för grov varusmuggling som gällt narkotika skall höjas från fängelse i lägst sex månader och högst fyra år till fängelse i lägst ett och högst sex år. Samtidigt föreslås att straffmaximum för varusmuggling som ej är att anse som grov höjs från fängelse i högst ett år till fängelse i högst två år för de fall då smugglingen gällt narkotika.

1) Förslag

till

Lag

om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64)

Härigenom förordnas, att 3 § narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

3 §.

Är brott som avses i 1 § att anse som grovt, skall för grovt narkotikabrott dömas till fängelse, lägst *sex månader* och högst *fyra* år.

Är brott som avses i 1 § att anse som grovt, skall för grovt narkotikabrott dömas till fängelse, lägst *ett* och högst *sex* år.

Vid bedömning — — — — — farlig art.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1969.

2) Förslag

till

Lag

om ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling

Härigenom förordnas, att 1 och 3 §§ lagen den 30 juni 1960 om straff för varusmuggling¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

1 §.

Den som utan att giva det tillkänna hos vederbörlig myndighet till riket inför eller från riket utför gods, för vilket tull eller annan allmän avgift skall erläggas till statsverket eller som enligt stadgande i lag eller författning ej må införas eller utföras, dömes, om gärningen sker uppsåtligen, för varusmuggling till dagsböter, lägst tio, eller fängelse i högst ett år. *Samma lag vare, om någon medelst vilseledande i samband med tullbehandling av gods uppsåtligen föranleder, att tull eller annan allmän avgift undandrages statsverket eller att gods införes eller utföres i strid mot förbud.*

Den som utan att giva det tillkänna hos vederbörlig myndighet till riket inför eller från riket utför gods, för vilket tull eller annan allmän avgift skall erläggas till statsverket eller som enligt stadgande i lag eller författning ej må införas eller utföras, dömes, om gärningen sker uppsåtligen, för varusmuggling till dagsböter, lägst tio, eller fängelse i högst ett år. *Gäller gärningen narkotika som avses i 1 § narkotikaförordningen den 14 december 1962 (nr 704) må dömas till fängelse i högst två år.*

Första stycket gäller även, när någon medelst vilseledande i samband med tullbehandling av gods uppsåtligen föranleder, att tull eller annan allmän avgift undandrages statsverket eller att gods införes eller utföres i strid mot förbud.

3 §.

Är varusmuggling att anse som grov, skall dömas till fängelse i högst

Är varusmuggling att anse som grov, skall dömas till fängelse i högst

¹ Senaste lydelse av 3 § se 1968: 65.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

två år eller, om smugglingen gällt
narkotika som avses i 1 § narkoti-
kaförordningen den 14 december
1962 (nr 704), till fängelse, lägst
sex månader och högst fyra år.

två år eller, om smugglingen gällt
narkotika, till fängelse, lägst ett och
högst sex år.

Vid bedömande — — — — — farlig art.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1969.

3) Förslag

till

Lag**om ändring i lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård**

Härigenom förordnas, att 63 § lagen den 27 juli 1954 om nykterhetsvård¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

63 §.

Påträffas alkoholhaltiga — — — polisman omhändertagas.

Alkoholhaltiga drycker eller andra berusningsmedel som påträffas hos eller ankomma till den som är intagen på allmän vårdanstalt för alkoholmissbrukare må omhändertagas av föreståndaren för anstalten.

Alkoholhaltiga drycker eller andra berusningsmedel som påträffas hos eller ankomma till den som är intagen på allmän vårdanstalt för alkoholmissbrukare må omhändertagas av föreståndaren för anstalten. *Föreståndaren må även omhändertaga alkoholhaltiga drycker eller andra berusningsmedel, som utan att känd ägare därtill finnes påträffas inom anstalten.*

Vad i — — — — — i människokroppen.

Med egendom, — — — — — tillfaller kronan.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1969.

¹ Senaste lydelse av 63 § se 1968:67.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 10 ja-
nuari 1969.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, GUSTAFSSON, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Aspling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändring i narkotikastrafflagen, m. m.*, och anför.

Inledning

Med anledning av missbruket av narkotika och andra beroendeframkallande medel framlades till 1968 års vårriksdag (prop. 7, 2LU 1, rskr 81) förslag om olika åtgärder från samhällets sida mot narkotikamissbruk. I propositionen drogs upp riktlinjer för dessa åtgärder. Propositionen bifölls av riksdagen.

Bland de åtgärder som beslöts på grundval av den nämnda propositionen var en avsevärd straffskärpning beträffande narkotikabrotten. Sålunda antogs en särskild narkotikastrafflag, utfärdad den 8 mars 1968 (nr 64) samt vidtogs ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling varigenom straffet för grov varusmuggling som gällt narkotika skärptes.

Syftet med de nämnda lagstiftningsåtgärderna var i främsta rummet att komma till rätta med den illegala handeln med narkotika. Maximistraffet för brott mot narkotikabestämmelserna höjdes genom införandet av narkotikastrafflagen från fängelse i ett år till fängelse i fyra år. Samtidigt straffbelades försök, förberedelse och stämpling till narkotikabrott eller grovt narkotikabrott som avser tillverkning, saluhållande eller överlåtelse. Möjligheterna till förverkande i anslutning till narkotikabrott utvidgades avsevärt. Maximistraffet för grov smuggling av narkotika höjdes från fängelse i två år till fängelse i fyra år.

Narkotikabrottsligheten har emellertid fortsatt att öka och fått en allt större spridning. Samtidigt har brotten i många fall blivit grövre till sin karaktär. Jag avser att i det följande lägga fram förslag om skärpning av straffsatserna för grovt narkotikabrott och grov varusmuggling som gällt narkotika.

Gällande bestämmelser

Enligt 1 § narkotikaförordningen den 14 december 1962 (nr 704) förstås med narkotika dels läkemedel och hälsofarliga varor som är föremål för internationell kontroll enligt av Sverige biträdd överenskommelse dels sådana varor som enligt förordnande av Kungl. Maj:t skall anses som narkotika.

Den internationella överenskommelse som f. n. gäller för Sveriges del är 1961 års allmänna narkotikakonvention (the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, intagen i sin helhet i SOU 1967: 41). I första hand omfattar alltså det svenska narkotikabegreppet de läkemedel och hälsofarliga varor som innefattas i narkotikakonventionen. Enligt beslut av Kungl. Maj:t jämföras i Sverige vissa läkemedel med narkotika. Sålunda jämföras vissa syntetiska medel såsom amfetaminpreparat och LSD med narkotika enligt skilda beslut (SFS 1959: 51 och 1966: 694). Socialstyrelsen har enligt 1 § narkotikaförordningen att upprätta och kungöra förteckning över narkotika.

Narkotikastrafflagen innehåller bl. a. bestämmelser om straff för den som uppsåtligen och utan att vara berättigad därtill, tillverkar, saluhåller, överlåter eller innehar narkotika.

De brott som här avses är indelade i tre grader, narkotikaförseelse (2 §), narkotikabrott (1 §) och grovt narkotikabrott (3 §). Straffskalan för narkotikaförseelse omfattar endast böter, för narkotikabrott böter eller fängelse i högst två år och för grovt narkotikabrott fängelse, lägst sex månader och högst fyra år.

Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas, om det utgjort led i en verksamhet som bedrivits i större omfattning eller yrkesmässigt, avsett särskilt stor mängd narkotika eller eljest varit av särskilt farlig art.

I lagen om straff för varusmuggling är varusmugglingsbrotten indelade i tre grader. Straffet för varusmuggling är dagsböter, lägst tio, eller fängelse i högst ett år (1 §). Är varusmuggling med hänsyn till godsets värde och övriga omständigheter vid brottet att anse som ringa, dömes till böter, högst trehundra kronor (2 §). Är varusmuggling att anse som grov, skall dömas till fängelse i högst två år, eller, om smugglingen gällt narkotika som avses i narkotikaförordningen, till fängelse, lägst sex månader och högst fyra år.

Departementschefen

Den illegala handeln med narkotika och narkotikamissbruket har fått sådan omfattning att samhällets ansträngningar nu måste ytterligare intensifieras och samordnas till en offensiv på bred front. Denna offensiv kommer att innefatta bl. a. en utvidgad upplysningsverksamhet och förstärkta vårdinsatser. Av väsentlig betydelse i sammanhanget är också att

komma till rätta med tillflödet av narkotiska medel till den illegala marknaden och försvåra åtkomsten av narkotiska preparat för missbrukare och för personer som annars riskerar att dras in i missbruket. För det ändamålet fordras ytterligare polisiära och kriminalpolitiska åtgärder. Chefen för justitiedepartementet har tidigare i dag anmält fråga om telefonavlyssning vid utredningar om grovt narkotikabrott och grov varusmuggling som avsett narkotika. För min del vill jag ta upp frågan om skärpning av straffen för sådana brott.

De erfarenheter som vunnits sedan narkotikastrafflagen trädde i tillämpning talar för att straffet för grovt narkotikabrott behöver skärpas. Den illegala handeln med narkotika visar tendenser att tillta och få en alltmer svårartad karaktär. Brottligheten blir allt grövre och präglas av förslagenhet och hänsynslöshet. Det är nödvändigt att gripa in med kraft mot denna företeelse. Polisens brottsspanande verksamhet har också nyligen förstärkts och koncentrerats på narkotikabrottlighet.

Vid överläggningar med företrädare för justitie- och socialdepartementen har riksåklagaren (RÅ) och rikspolischefen uttalat sig för höjda straffsattser beträffande grova narkotikabrott.

RÅ framhåller att straffsatsen för grovt narkotikabrott bör höjas. Beträffande mindre kvalificerade narkotikabrott anser RÅ däremot att någon ändring inte är påkallad. Vad angår de grova brotten är förhållandet enligt RÅ ett annat. De nuvarande straffskalorna har visserligen bara gällt sedan den 1 april 1968 och erfarenheterna av deras tillämpning är begränsade. RÅ anser sig emellertid kunna skönja en utveckling som ger anledning till en omprövning av straffskalorna. I början av den nya lagens tillämpning tvekade domstolarna att döma ut så stränga straff som lagen ger utrymme för men på senare tid har praxis skärpts. Langare och andra som inte är missbrukare får nu stränga straff. Det finns enligt RÅ en tydlig tendens hos domstolarna att hålla sig inom den övre delen av straffskalan när det gäller dessa lagöverträdare. Flera exempel finns enligt RÅ på att domstolarna dömt ut fyra års fängelse och — med tillämpning av konkurrensreglerna i 26 kap. 2 § brottsbalken — ännu längre straff. Detta visar enligt RÅ att straffmaximum är för lågt. RÅ anser att om straffmaximum höjs bör även straffminimum höjas.

Enligt rikspolischefen är internationellt verksamma importörer, tillverkare och försäljare inom narkotikabranschen väl medvetna om straff och upptäcktsrisker i olika länder. Rikspolischefen framhåller att dessa personer betraktar Sverige som en mycket tacksam marknad, bl. a. på grund av att straffreaktionen är mild i jämförelse med förhållandena i många andra länder, som berörs av den illegala narkotikatrafiken. Om man vidare jämför med de svenska straffsattserna för grövre förmögenhetsbrott och med dem för brott mot person, ter sig straffen för de grova narkotikabrotten enligt rikspolischefen som lindriga. Narkotikabrotten förorsakar nämligen ofta stort personligt lidande och betydande sociala skadeverkningar. Där-

jämte inbringar brottsligheten mycket stora ekonomiska vinster som ofta vida överstiger de vinster som grova förmögenhetsbrott ger. Det finns därför enligt rikspolischefen starka skäl att kraftigt reagera mot den grova narkotikabrottsligheten och en straffskärpning är väl motiverad.

Efter det att narkotikastrafflagen trädde i kraft har i Norge införts ett straffmaximum för narkotikabrott på sex års fängelse. Den danska regeringen har nyligen lagt fram förslag om höjning av straffmaximum för sådana brott från två till sex års fängelse.

Mot bakgrunden av vad som nu anförs förordar jag efter samråd med chefen för justitiedepartementet att straffmaximum för grovt narkotikabrott höjs till sex års fängelse. Härigenom nås en bättre samordning av maximistraffen i de skandinaviska länderna. Samtidigt föreslår jag att straffminimum för grovt narkotikabrott höjs till ett års fängelse.

Med det angivna maximistraffet av sex år kan vid sammanträffande av flera brott med tillämpning av bestämmelserna i 26 kap. 2 § brottsbalken utmätas straff på upp till åtta års fängelse.

Jag vill understryka att straffskärpningen är avsedd att bereda domstolarna ytterligare utrymme för att döma ut avsevärda straff främst för dem som i stor skala för egen vinning utnyttjar andras okunnighet, nyfikenhet eller beroende av narkotiska medel. Samtidigt bör alljämt gälla vad jag uttalade i prop. 1968: 7 (sid. 107) om att kontrollorganisationens verksamhet måste utformas så att den inte motverkar utan understöder samhällets ansträngningar att erbjuda vård åt vårdbehövande missbrukare. Åtalspraxis när det gäller personer som gjort sig skyldiga till narkotikabrott bör också i fortsättningen följa de riktlinjer som drogs upp i prop. 1968: 7 och som RÅ genom cirkulär (C 43 den 15 mars 1968) fäst åklagarnas uppmärksamhet på.

Den illegala hanteringen inom Sverige av beroendeframkallande medel bygger i väsentlig utsträckning på tillförsel genom smuggling. Den omfattande smuglingen är alltså ett mycket allvarligt problem samtidigt som den livliga trafiken över landets gränser försvårar bekämpningen.

Rationaliseringen och effektiviseringen av tullverksamheten fortgår. Samtidigt sker en omfördelning av resurserna till förmån för bekämpningen av narkotikasmuglingen.

En fortsatt samordning av straffsatserna för grovt narkotikabrott och grov varusmuggling som gällt narkotika är påkallad. Dessutom är en höjning av straffsatsen för grov smuggling av narkotika i och för sig önskvärd. Efter samråd med cheferna för justitie- och finansdepartementen förordar jag att straffet för grov varusmuggling som avsett narkotika sätts till fängelse, lägst ett och högst sex år. Som en följd härav bör 1 § varusmuggningslagen kompletteras med ett särskilt straffmaximum för smuggling som gällt narkotika. För att även här nå största möjliga överensstämmelse med straffbestämmelserna i narkotikastrafflagen bör straffmaximum sättas till fängelse i två år.

Våra strävanden att vinna stöd för en internationell kontroll över produktion och försäljning av syntetiska narkotika såsom amfetaminpreparat och LSD fortsätter. Vid det möte som denna månad äger rum i Genève med FN:s narkotikakommission, där Sverige numera är representerat, är frågan om internationell kontroll av beroendeframkallande medel som ännu inte är underkastade sådan kontroll en huvudpunkt på dagordningen.

Under återopande av vad jag här anfört förordar jag ändring av 3 § narkotikastrafflagen samt 1 och 3 §§ lagen om straff för varusmuggling. Ändringarna bör träda i kraft den 1 april 1969.

I detta sammanhang vill jag även ta upp frågan om en mindre ändring i 63 § lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård. Där finns bl. a. bestämmelser om att alkoholhaltiga drycker eller andra berusningsmedel som påträffas hos eller ankommer till den som är intagen på allmän vårdanstalt för alkoholmissbrukare får omhändertagas av föreståndaren för anstalten. Bestämmelserna har även tillämpning på narkotika. Det förekommer emellertid att alkoholhaltiga drycker eller andra berusningsmedel påträffas inom anstalterna utan att någon ägare till egendomen ger sig till känna. För att undanröja varje tveksamhet om hur sådan egendom får behandlas föreslår jag ett tillägg till 63 § andra stycket lagen om nykterhetsvård. Enligt tillägget skall föreståndaren för anstalten få ta hand om alkoholhaltiga drycker och andra berusningsmedel som påträffas inom anstalten utan att man vet vem de tillhör. Tillägget har utformats efter förebild av 82 § andra stycket lagen den 6 maj 1964 (nr 541) om behandling i fångvårdsanstalt (jfr prop. 1963:147 sid. 13). Även denna ändring bör träda i kraft den 1 april 1969.

Hemställan

I enlighet med det anförda har inom socialdepartementet upprättats förslag till

- 1) lag om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64),
- 2) lag om ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling,
- 3) lag om ändring i lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård.

Förslagen torde få fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende som *bilaga*¹.

Jag hemställer, att lagrådets utlåtande över lagförslagen inhämtas enligt 87 § regeringsformen genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Gunnel Anderson

¹ Bilagan, som är likalydande med de vid propositionen fogade förslagen, har uteslutits här.

Utdrag av protokoll, hållet i lagrådet den 17 januari 1969.

Närvarande:

f. d. justitierådet LIND,
justitierådet ALEXANDERSON,
regeringsrådet RINGDÉN,
justitierådet CONRADI.

Enligt lagrådet den 17 januari 1969 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 10 januari 1969, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättade förslag till 1) lag om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64), 2) lag om ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling och 3) lag om ändring i lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård.

Förslagen, som finns bilagda detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsassessorn Carl-Edvard Sturkell.

Lagförslagen föranledde följande yttranden i lagrådet.

Förslaget till lag om ändring i narkotikastrafflagen och förslaget till lag om ändring i lagen om straff för varusmuggling.

F. d. justitierådet Lind, justitierådet Alexanderson och regeringsrådet Ringdén:

Vid tillkomsten av den nu gällande narkotikastrafflagen uttalade lagrådet att det kunde sättas i fråga om ej straffmaximum borde bestämmas ännu högre än vad som då föreslagits. Lagrådet framhöll att under 3 § inbegrips brott varigenom någon för egen vinning kommit en mångfald människor att bli beroende av narkotika, och lagrådet ansåg att en viss jämförelse kan göras med de allmänfarliga brotten i 13 kap. brottsbalken. Det kan tilläggas att de ifrågavarande grövre brottslingarna torde kalkylera med den större eller mindre straffrisken och att en höjning av straffet kan vara ägnad att förstärka den allmänna uppfattningen om det förkastliga i att tillhandahålla narkotika eller föranleda till bruk därav. Vi tillstyrker således förslagen.

Justitierådet Conradi:

När man vet hur skadligt ett frihetsstraff, och särskilt ett långvarigt sådant, är för den som utsätts därför, måste man i princip kräva att det skall visas fullgoda skäl för en strafflagsändring som går ut på skärpning av en redan förut sträng straffskala.

I fråga om de nu föreliggande förslagen kan man knappast säga, att sådana skäl visats föreligga. Mycket talar för att längden av ett eventuellt straff spelar en underordnad roll för de ofta förhårdade och samvetslösa brottslingar som skärpningarna främst riktar sig mot. Den avskräckande effekten kan därför befaras inte bli så stor. En straffskärpning nu, när den allmänna opinionen i så hög grad och med rätta engagerats i kampen mot narkotikamissbruket, kan tänkas tillfredsställa vissa mera primitiva rättfärdighetskrav och kanske kanalisera något av den indignation och avsky som de flesta människor hyser mot narkotikahajarna. Detta är visserligen inte alldeles betydelselöst. Men det är högeligen tveksamt, om straffskärpningarna verkligen förmår underbygga vanliga människors moraliska fördömande av den grova narkotikabrottsligheten. — Naturligtvis kan alltid åberopas att fängelset är det säkraste medlet att hindra en farlig förbrytare från att begå nya brott.

Det har inte gått ett år sedan en betydande skärpning av straffskalorna för narkotikabrott och narkotikasmuggling genomfördes. Några erfarenheter av dessa skärpningars effekt har givetvis, med hänsyn till den korta tid som förflutit, inte kunnat redovisas. Trots detta föreslås nu — utan remissförfarande — en ny allvarlig skärpning av straffskalorna.

Även om alltså enligt min mening tillräckliga skäl för förslagen knappast förebragts, kan jag å andra sidan inte hysa stort förbarmande med de brottslingar som — såsom det uttrycks i remissprotokollet — för egen vinning utnyttjar andras okunnighet, nyfikenhet eller beroende av narkotiska medel. Om maximistraffet för dessa professionella narkotikabrottslingar skall vara sex eller åtta års fängelse (det är i regel fråga om flerfaldig brottslighet) spelar verkligen inte någon större roll. Jag vill därför inte motsätta mig förslagen. Skulle det i något undantagsfall under straffverkställigheten visa sig att den dömda har mycket svårt att stå ut med straffet, finns alltid den möjligheten att villkorligt frige honom efter halva strafftiden eller att ge honom nåd.

Men jag vill gärna göra ytterligare ett par påpekanden. Redan medicinalstyrelsens narkomanvårdskommitté framhöll i sitt betänkande att tillämpningen av en skärpt kontrollagstiftning inte får bidra till att missbrukare drivs till ökad brottslighet; se prop. 1968:7 s. 81. Departementschefen anslöt sig i nämnda proposition (s. 107 f) till detta uttalande och anförde vidare: När det gäller valet av påföljd (för innehav) bör hänsyn tas till den omständigheten att en person innehaft medlen för eget bruk. Frågan kompli-

ceras av det icke ovanliga förhållandet att samma person kan inneha narkotika såväl för eget bruk som för att överlåta den till andra, främst för att därigenom bli i stånd att själv fortsätta sitt missbruk. I sådana fall får det ankomma på de rättsvårdande myndigheterna att med beaktande av samtliga omständigheter bestämma den i varje särskilt fall lämpligaste påföljden.

Jag vill i anslutning till dessa uttalanden precisera att det, särskilt om de nu föreslagna straffskärpningarna genomförs, bara undantagsvis bör förekomma att sådant narkotikabrott eller sådan smuggling av narkotika som har samband med den brottsliga eget narkotikamissbruk bedöms som grovt brott. Över huvud taget bör, inte minst med hänsyn till de föreslagna höjningarna av straffminima, stor vikt fästas vid prövningen av frågan om brottet är att anse som grovt.

Den andra frågan som jag här skulle vilja beröra gäller cannabispreparaten. Det lär inte, med de erfarenheter vi har, kunna komma i fråga att principiellt behandla dem på annat sätt än andra narkotika. Det är emellertid tydligt att läkarna har delade meningar om hasch- och marijuanarökningens vådor. Jag är därför inte främmande för tanken att, innan vi vet mer om dessa ting, domstolarna överlag bör iaktta viss försiktighet vid straffmätningen när det gäller narkotikabrott, som avser cannabis, och smuggling av cannabis.

Förslaget till lag om ändring i lagen om nykterhetsvård.

Lagrådet:

Förslaget lämnas utan erinran.

Ur protokollet:

Ingrid Hellström

*Utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 17 ja-
nuari 1969.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, LANGE, KLING, JOHANSSON, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, GUSTAFSSON, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Aspling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets utlåtande över förslag till

- 1) lag om ändring i narkotikastrafflagen den 8 mars 1968 (nr 64),
- 2) lag om ändring i lagen den 30 juni 1960 (nr 418) om straff för varusmuggling,
- 3) lag om ändring i lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård.

Föredraganden redogör för lagrådets utlåtande och hemställer att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga förslagen.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Gunnel Anderson